Fenomenologia timpului

On Iulie 12, 2015

Recunoaște acea fațetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că ești și cine ți-ai dorit să fii, trecându-l prin sita imaginarului.

Uneori eram stăpânit de dorința infailibilă de a îndura timpul, într-o stare de acceptare totală a imaginarului. Vădit, nutream speranța de a ajunge în viitor, în coliziune directă cu mintea și trăirile altora indivizi, pe culoarul lung și încăpător al invizibilului. Impasul în care ma aflam, moment al unei vagabondări prin tendințe experimentaliste care nu stiam unde puteau duce, era opusul a ceea ce obțineam într-un demers de depășire a limitelor de semnificație aduse expresiei: "sunt o lume ce nu trebuie ignorată".

Spre a mă convinge de structura unei realități despre care credeam că este de negăsit, în virtutea unor legi care îmbrățișează veșnicia, trebuia să obțin componentele câmpului „intangibil" prin intermediul potențialului de aprofundare a ceea ce doar presupuneam, din care ușor deriva concretul - a cărui expresie nu o cunoșteam. Mai puteam oare să mă reîntorc din lumea ce avea să fie, în lumea ce a fost?

Timpul îmi era mai mult dușman decât prieten, deoarece nu reușeam să intuiesc acea promisiune adâncă din mine, acea chemare spre o realitate deosebită, spre o schimbare ce ar fi putut să mă facă să înțeleg mai multe despre mine. Aveam de-a face cu acea orientare în spațiu din timpul unei audieri a existenței cele mai interesante, din romanul lui Umberto Eco, în care totul se mișcă într-o direcție particulară, conștientizarea devine atenție și atenția devine percepție. Iată ce mă tulbura:

"În fața unor fapte inexplicabile tu trebuie să încerci să-ți închipui multe legi generale, ale căror legături cu faptele de care te ocupi nu le vezi încă. Și deodată, în legătura neașteptată dintre un fapt, un rezultat și o lege, ți se întrezărește o judecată care ți se pare mai convingătoare decât altele. Încearcă s-o aplici la toate cazurile asemănătoare, s-o folosești ca să tragi previziuni din ea."

Leadership: Te dedici unui destin revelator de noi semnificații cu privire la diferența dintre tu cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, la nivel de mișcare a gândului spre ceea ce nu poate fi întâmplare?

Experimental, în felul cum relaționam cu această nebunie gratuită, cu forța aceasta dăruită de nivelul spiritual care tulbura însăși istoria vieții mele, oprită într-un punct al universului meu ficțional, înscrisă parcă în filosofia unei științe imprecise, s-ar fi putut încălca legile timpului, ducând chiar la anularea lui. Procesul acesta era cumva bazat pe aplicarea formulei dT = eV+O, în care componentele dimensiunii timpului erau produse de energia vidului adunată la punctul meu de origine.

În Dante aflasem de piatra de hotar între evul mediu și timpurile moderne, semnul unei clipe care se lăsa așteptată, prelungindu-se chiar până la eternitate. Iar asemenea pietre de hotar, ca într-un soi de renaștere, făceau trecerea către o gândire nouă, exprimată în alte structuri ale realității. Bineînțeles, relația mea cu timpul se vede în orice situație altfel, deoarece însăși realitatea pare desprinsă dintr-o eternitate imaginară care întrece filosofia științei mele despre materia sensibilă, despre societate, despre viață.

Aceste timpuri, în momentele privilegiate ale rupturii mele de lume, facilitau întâlnirea cu un AlterEgo inspirat de strălucirea nemuritoare a unui întreg nedestructibil, orizontul unei

înțelegeri situaționale iremediabil închistate într-un spațiu extrem de strâns. Uimirea a tot ce însemna „suprarealul" devenea o axă a cunoașterii, mai mult o judecată clarvăzătoare decât o intuiție lucidă.

Timpul este adevărul creator al unei lumi în care dorințele, visele, imaginația, fac parte dintr-o realitate care, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, se construiește deja, se pregătește să fie descoperită, să devină pur și simplu viață.

Prin urmare, semnificația destinului meu capăta valențe de "excepție de la regulile scrise ale lumii", mai mult fiindcă făceam parte dintr-o ficțiune care nu are alte proprietăți decât cele pe care i le atribuie povestirea unor întâmplări trăite sub imperiul previziunii unor variabile cu o evoluție neregulată. Nu este nicio întâmplare faptul că gândurile mele plămădeau o altă realitate, caz în care tot ceea ce mă caracteriza devenea parte intergrantă dintr-un viitor care pune accentul pe cuvântul creator menit să scrie istoria prin repere imaginare, prin eroi imaginari, prin forța imaginilor, prin spontaneitatea limbajului.

Cine nu are plusurile experienței de a se privi din alte lumi, nu are nici minusurile ei. Atât plusurile, cât și minusurile sunt conforme unei repartizări tot mai probabile ale conținutului imaginar care, neîncălcând normele sistemului de credințe, tinde spre o percepție crescândă a realității într-un remarcabil context – devenit un simbol al evoluției spre o treaptă superioară a autoconducerii.

Timpul te poartă în afara limitelor vieții de zi cu zi, fiind perceput ca o asimilare a unei materialități independente de tine sau ca o alternativă a ta într-un univers paralel. Să te autoconduci spre o nouă lume, echivalentă cu încercarea de a recrea intensitatea originală a senzației: *„ Nu e nimic mai interesant decât a rescrie istoria personală "*, reprezintă de fapt o recucerire a timpului, decorat cu elemente izolate corelate subiectiv, în care îți reînnoiești afinitatea față de ceea ce este diferit sau ne-conform credințelor celorlalți.

Acest fapt denotă, în leadership, acea putere specială: a plăsmui, a țese, a lega sau a împleti noi coordonate ale evoluției ce pot fi caracterizate ca atare numai în momentul acceptării totale a imaginarului.

Leadership: Ai puterea să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îți dai seama cât de mult te-ai schimbat tu?

Imaginarul are înrâurire asupra științei conducerii prin faptul că adaugă noi caracteristici timpului și realității, pe lângă modul clasic văzut până acum, chiar dacă este identificat cu o stare de suprastimulare. Este sursa revelațiilor, un sistem de probabilitate ce se introduce în sistemul de gândire pentru a i se putea prevedea manifestările. Timpul denotă încrederea în trăirile unei alte persoane care are acces la o lume expusă interpretării și înțeleasă prin idei, noțiuni, reprezentări, printr-o comparație cu relația dintre memorie și evocare.

Ca să fac mai bine înțeleasă legătura dintre timp și revelație, îl voi cita pe Nelson Mandela: *"Nu e nimic mai interesant decât să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îți dai seama cât de mult te-ai schimbat tu."*

Aici putem întrevedea semnul unei clipe care s-a lăsat așteptată. Putem recunoaște acea fațetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că ești și cine ți-ai dorit să fii, comasate ca premiză a dezvoltării într-un singur punct al existenței: un nou început, o altă stare de fapt, o nouă putere, o nouă conștiință.

Ca să faci din leadership o știință a salturilor spre nivele superioare de înțelegere și de

manifestare, trebuie să cauți necontenit, să întâmpini, să obții acea renaștere ideatică - convertirea ta la o abordare menită să facă trecerea spre o gândire nouă, spre o stare de fapt nouă, spre o putere nouă, spre o conștiință nouă, spre superioritate. Deci o abordare încadrată în alte structuri ale realității, dar produsă în dimensiunea temporală a imaginarului.

Ideea care construiește plăsmuirea unei noi lumi, prin optimizarea unei noi structuri de gândire, comunică plenitudinea și unicitatea unei opere care a luat naștere din dorința de a mă vedea tot timpul în alt loc. Timpul poate înțeles prin intermediul raportului dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să pari a fi, într-o ficțiune care așteaptă să fie descoperită de oricine.

Leadershipul este o viziune a timpului care te învață cum să privești tot ceea ce te înconjoară dintr-o altă perspectivă, ca o alternativă unei compoziții tematice a cărui prim popas este crearea unei legături între personajul unei priviri din afara a ceva în care ești-și-nu-ești, și autorul unei vieți ieșite din comun.

Fenomenologia timpului aduce în prim plan acel act curajos al transformării de sine, datorat în principal mișcării gândului, imaginarului, judecății clarvăzătoare și intuiției lucide, având ca indicator testul timpului.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-timpului.html